

[Aksel Larsen.]

han var bekendt med. Vi har oven i købet måttet opleve, at den varmeste tilhænger af det intimest mulige danske makkerskab med Vesttyskland efter at have beklaget sig over ministerpræsident von Hassels ubehagelige tale udtrykker håbet om, at hr. von Hassel har ment det modsatte af, hvad han sagde. Man må undskyldte mig, folk med almindelig sund fornuft kan da begribe, at von Hassel har lagt sordin på sin tale i landdagen, men at von Hassels tale er et varsel om, at også den vesttyske forbundsregerings højtidelige erklæring i praksis vil blive behandlet som en lap papir.

Der står ikke noget i den vesttyske forbundsregerings erklæring om det, som er blevet gjort til noget af det væsentligste. Hvorvidt det er det væsentligste, ja, derom kan man tvivle, men naturligvis har det stor betydning, nemlig ophævelse af 5 pct.s klausulen i valgloven for Slesvig-Holsten, hvad angår nationale mindretal. Jeg forstår på det, der er forelagt, og det, der er sagt, at man mener at have sikkerhed for, at 5 pct.s klausulen vil blive ophævet i hvert fald for det danske mindretals vedkommende, således at det ikke af 5 pct.s klausulen hindres i at få repræsentation i landdagen i 1958. Men der består desværre en mulighed for, at det danske mindretal i 1958 ikke kan mønstre tilstrækkelige stemmer til alligevel at blive repræsenteret. Det kommer nemlig også til at afhænge af, hvordan valgkredsinddelingen bliver, og jeg ville være meget glad, hvis den højtærede stats- og udenrigsminister ville oplyse tinget om, hvilke forhandlinger man har ført om denne særlige form for valgteknik eller manglende valgdemokrati i det Tyskland, man vil gøre til Danmarks allierede. Det er jo sådan, at trods 5 pct.s klausulens eksistens ville det dansksindede mindretal i Sydslesvig have været repræsenteret i landdagen efter valget i 1954, hvis man ikke havde foretaget en vilkårlig valgkredslægning udelukkende sigtende på at gøre det så vanskeligt for det danske mindretal

som muligt at vinde kredsmandater, og hvis man ikke havde udnyttet den bestemmelse, der findes i den tyske valglov — og som jeg iøvrigt ville finde er demokratisk — som tillader folk, der er bortrejst fra deres kommune, at stemme i en anden valgkreds på valgdagen. Man udnyttede jo dette sådan, at man i de kredse, som man anså for særlig truede trods valgkredslægningen, arrangerede store tyske stævner, hvortil man trak i tusindvis af vælgere fra andre egne af Slesvig-Holsten. Disse afgav derpå deres stemmer i de pågældende valgkredse og var derved med til at forhindre, at det dansksindede mindretal vandt i hvert fald eet kredsmandat.

Om den slags ting står der intet i erklæringen. Der foreligger mig bekendt heller ikke nogen oplysning om det, men jeg vil gerne have oplysning, hvis sådan kan gives, om, hvorvidt man har sikret sig, at den slags metoder ikke bliver taget i anvendelse i fremtiden. Jeg er bange for, at man ikke har kunnet skaffe sig en sådan sikkerhed, ligesom jeg er bange for, at man på alle mulige områder trods de kønne ord i Kieloverenskomsten og i den vesttyske forbundsregerings erklæring rent administrativt eller ved alle mulige slags lovtrækkeri og chikaner vil sørge for, at det dansksindede mindretal ikke får de demokratiske rettigheder, man på papiret lover dem.

Med denne regeringserklæring og med den dertil knyttede vesttyske forbundsregerings erklæring vil man ganske åbenbart skabe indtryk af, at de betingelser, folkettinget stillede i oktober, er opfyldt. Jeg nødsages til at konstatere, at det er de ikke; jeg nødsages til at konstatere, at vi med alle de erfaringer, vi har — og de er mange, og de er triste — ikke kan have tillid til en sådan erklæring som den, der er afgivet af den vesttyske forbundsregering, og at vi er nødt til at sige: vis mig din tro af dine gerninger! Når man nu ikke alene vil udstede og her i folketinget søge konfirmeret en højtidelig dansk regeringserklæring om det tysksindede mindretals rettigheder i Dan-